

omgang m.v. Alligevel kan det forekomme stødende for retsbevidstheden, hvis en person, der er klar over at være smittet med HIV-virus, har samleje med eller på anden måde udsætter andre for smitten uden at søge at beskytte de pågældende eller at gøre dem bekendt med smitterisikoen.

For at imødegå sådan hensynsløs adfærd foreslås det, at straffelovens § 252 suppleres med en bestemmelse om fareforvoldelse for smitte med denne dødelige sygdom.

Bestemmelsen er imidlertid ikke begrænset til smitte med HIV-virus. Afgørende er, om sygdommen er livstruende og uhelbredelig. Også andre livstruende og uhelbredelige sygdomme, der overføres ved smitte, kan således efter omstændighederne være omfattet. Viser det sig omvendt på et tidspunkt muligt at behandle HIV-smitte og AIDS, således at patienterne helbredes, eller således at sygdommen ikke længere er dødelig, kan der ikke antages at være behov for det stærke strafferetlige værn. HIV-smitte og AIDS bliver i så fald at sammenligne med sygdomme, som kan helbredes, eller som ikke er livstruende, hvor der ikke gælder noget generelt strafferetligt værn, men hvor bestemmelsen i straffelovens § 192, jf. herom ovenfor pkt. 2.6., efter omstændighederne kan bringes i anvendelse.

Den foreslåede bestemmelse retter sig mod den, som på hensynsløs *måde* volder fare for smitte med sygdomme af den nævnte art, typisk AIDS. For så vidt angår overførsel af HIV-smitte, der er bestemmelsens hovedanvendelsesområde, tænkes der her ved på samleje, anden kønslig omgængelse, hvorved smitte påviseligt kan overføres, samt anden adfærd, der kan medføre smitte, f.eks. afgivelse af sæd til ukontrolleret, privat anvendelse, overladelse af inficerede sprøjter, kanyler og lignende til andres brug m.v.

Fareforvoldelsen skal være *hensynsløs*. Heri ligger, at den, der har søgt at beskytte andre mod smitteoverførelsen, ikke kan straffes. Er der således tale om samleje, hvor der er anvendt kondom eller lignende beskyttelsesmidler, der almindeligvis af lægevidenskaben anses for effektive til at modvirke overførsel af smitte ved kønsakter af den pågældende type, ifalder den HIV-smittede ikke strafansvar. Oplyser den smittede klart sin seksualpartner om at være HIV-smittet, og ønsker partneren alligevel at gennemføre kønsakten ubeskyttet, kommer strafansvar heller ikke på tale. På tilsvarende måde vil en narkoman, der udlåner brugte sprøjter og kanyler til en anden med oplysning om at være HIV-positiv, ikke kunne straffes, hvis modtageren uanset denne viden beslutter sig til at anvende injektionssprøjten eller

kanylen. Et gyldigt samtykke fritager således for strafansvar efter § 252, stk. 2.

Det må endvidere fremhæves, at enkeltstående tilfælde af ubeskyttet samleje eller tilsvarende homoseksuelt forhold mellem en HIV-smittet og en rask person ikke nødvendigvis fører til, at bestemmelsen er overtrådt. I tilfælde, hvor der foreligger særlig hensynsløshed eller andre skærpende omstændigheder, f.eks. hvor der er tale om samleje m.v. med en mindreårig, eller hvor der tillige begås voldtægt, eller hvor gerningsmanden har udvist svig med hensyn til smittefare, kan strafansvar dog gøres gældende for et enkeltstående tilfælde.

Det er yderligere en betingelse for strafansvar, at der volder fare for, at nogen *smittes* med den livstruende og uhelbredelige sygdom. Er der således tale om et ubeskyttet samleje mellem to personer, der begge er HIV-positive, kan ingen af dem (på ny) smittes med sygdommen, og ingen af dem kan derfor ifalde strafansvar. Viser en HIV-test af forurettede på tidspunktet for sagens pådømmelse, at forurettede er HIV-smittede, må det afgøres ud fra en sædvanlig bevisvurdering, om forurettede må antages at have været HIV-smittede på det tidspunkt, hvor samleje m.v. med gerningsmanden fandt sted, eller om smitten må antages at være påført ved samlejet m.v. med gerningsmanden eller senere.

Også andre end den, der selv er HIV-smittet, kan ifalde strafansvar efter bestemmelsen. Tænker man sig således en person, der medvirker til, at en HIV-smittet har ubeskyttet samleje med andre vel vidende, at den pågældende er smittet, kan der efter omstændighederne ifaldes ansvar for medvirken, jf. straffelovens § 23. På tilsvarende måde kan efter omstændighederne en rask person straffes efter bestemmelsen, hvis den pågældende med forsæt hertil medvirker til et overfald, hvor den overfaldne stikkes med en HIV-inficeret injektionssprøjte.

Det er en betingelse for strafansvaret, at der skabes *fare* for smitte med den livstruende og uhelbredelige sygdom, typisk AIDS. Faren skal imidlertid ikke som i § 252, stk. 1, være nærliggende. Som det fremgår ovenfor pkt. 2.7., ligger der heri, at fare for smitte skal være åbenbar og væsentlig. Risikoen for overførsel af smitte ved et ubeskyttet samleje eller tilsvarende homoseksuelt forhold ligger antagelig under 1 pct. Denne smitterisiko kan ikke med sikkerhed siges at være nærliggende i den nævnte betydning. For også at kriminalisere sådanne ubeskyttede samlejer m.v. mellem en HIV-smittet og en rask person anvendes i bestemmelsen alene udtrykket *fare*.

Det er heller ikke en betingelse for bestemmelsens anvendelse, at det kan bevises, at offeret i det konkrete tilfælde er blevet smittet. Det er tilstrækkeligt,